

Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2021 r. – König Ludwig International / EUIPO (Royal Bavarian Beer)

(Sprawa T-332/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy „Royal Bavarian Beer” – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Jednolity charakter znaku towarowego Unii Europejskiej – Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 – Skarga oczywiście pozbawiona wszelkiej podstawy prawnej]

(2021/C 289/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: König Ludwig International GmbH & Co. KG (Geltendorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spuhler i J. Stock)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 kwietnia 2020 r. (sprawa R 1714/2019-4) dotyczącą międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską słownego znaku towarowego „Royal Bavarian Beer”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona wszelkiej podstawy prawnej.
- 2) König Ludwig International GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2021 r. – Luossavaara-Kiirunavaara / Komisja

(Sprawa T-244/21)

(2021/C 289/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luossavaara-Kiirunavaara (Luelå, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci A. Bryngelsson, F. Sjövall i A. Johansson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 decyzji Komisji (UE) 2021/355 z dnia 25 lutego 2021 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji prawa regulującego system handlu uprawnieniami do emisji (ETS), w szczególności załącznika I do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. ⁽²⁾ i art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE ⁽³⁾.

— Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja, a w szczególności jej motyw 13, art. 1 ust. 3 i załącznik III, naruszają art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE i załącznik I do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331. Wskaźnik emisyjności dla rudy spiekanej określony w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2019/331 należy interpretować zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, traktatami i ogólnymi zasadami prawa UE. Zgodnie z tą dyrektywą i orzecznictwem produkty substytucyjne i alternatywne metody produkcji powinny być uwzględnione w ramach tego samego wskaźnika emisyjności dla produktów, aby promować technologie najbardziej efektywne klimatycznie. Jak wykazują przedłożone dowody, pelety spiekanej rudy żelaza i spiekana ruda żelaza w postaci drobnoziarnistej są bezpośrednimi substytutami dla siebie nawzajem. Strona skarżąca podnosi, że odmowa włączenia do wskaźnika emisyjności urządzeń strony skarżącej produkujących pelety rudy spiekanej stanowi niewłaściwe zastosowanie dyrektywy 2003/87/WE i rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/331 oraz oczywisty błąd w ocenie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

— Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza przywołane zasady, ponieważ wprowadza dyskryminację pomiędzy przedsiębiorstwami i sektorami, niesłusznie faworyzując niektórych przedsiębiorców. Dotyczy to zarówno traktowania peletów rudy spiekanej w porównaniu do rudy spiekanej w postaci drobnoziarnistej, jak i traktowania produkcji peletów przez skarżącą w porównaniu do produkcji peletów przez inny podmiot.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji zobowiązań UE w zakresie międzynarodowego prawa ochrony środowiska.

— W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z wyraźnym zobowiązaniem podjętym przez UE w ramach wkładów ustalonych na poziomie krajowym zgodnie z porozumieniem paryskim z 2015 r.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji obowiązku starannego i bezstronnego zbadania przez właściwą instytucję wszystkich istotnych aspektów danej sprawy.

— Zaskarżona decyzja odzwierciedla polityczne stanowisko Komisji Europejskiej, które zdaniem skarżącej opiera się nie na obiektywnej i dogłębnej technicznej ocenie substytucyjności przedmiotowych produktów i technik, lecz jedynie na twierdzeniach jednej ze stron zainteresowanych rozstrzygnięciem, a konkretnie organizacji przemysłu stalowego, bez dokonania oceny technicznych zastrzeżeń podniesionych, między innymi, przez skarżącą i przez szwedzką agencję ochrony środowiska ani bez zasięgnięcia opinii bezstronnej strony trzeciej.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 269 TFUE.

— Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie wyjaśnia w najmniejszym stopniu technicznej zastępowalności między peletami rudy spiekanej a rudą spiekaną w postaci drobnoziarnistej lub zastosowania zasady równego traktowania, lecz ogranicza się do wskazania, że poziom odniesienia został „dopasowany” do wyłączenia produkcji peletów rudy spiekanej (przez skarżącą).

6. Zarzut szósty, podnoszony tytułem ewentualnym, dotyczący uznania za nieważne rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/331 w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do zaskarżonej decyzji, od dnia ogłoszenia wyroku, zgodnie z art. 277 TFUE.

— W zarzucie szóstym, który ma charakter ewentualny w stosunku do zarzutów przedstawionych powyżej, skarżąca podnosi, że jeśli rozporządzenie delegowane (UE) 2019/331 należy interpretować jako wyłączające pelety rudy spiekanej skarżącej (ale nie pelety rudy spiekanej określonego konkurencyjnego producenta) (*), należy stwierdzić nieważność tego rozporządzenia jako niezgodnego z dyrektywą 2003/87/WE i ogólnymi zasadami prawa UE.

(¹) Decyzja Komisji (UE) 2021/355 z dnia 25 lutego 2021 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2021 L 68, s. 221).

(²) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2019 L 59, s. 8).

(³) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).

(⁴) Uwaga edytorska: nazwa tego producenta została pominięta.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2021 r. – Sturz / EUIPO – Clatronic International (STEAKER)

(Sprawa T-261/21)

(2021/C 289/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Manfred Sturz (Schorndorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Clatronic International GmbH (Kempen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy STEAKER – unijny znak towarowy nr 16 707 465

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie R 214/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- obciążenie interwenienta własnymi kosztami w razie jego wstąpienia do postępowania;
- posiłkowo, przekazanie sprawy izbie odwoławczej do ponownego rozpoznania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;